

**Prezidents
Dīters F. Uhtdorfs**
Otrais padomnieks
Augstākajā Prezidijā

Vārds neizlēmīgam misionāram

Jēzus Kristus mācekļiem vienmēr ir bijis pienākums sludināt Viņa evaņģēliju pasaulei (skat. Marka 16:15–16). Taču dažreiz ir grūti atvērt savu muti un runāt ar apkārtējiem par mūsu ticību. Kamēr dažiem Baznīcas locekļiem runāt ar citiem par reliģiju izdodas nepiespiesti, tikmēr citi nedaudz vilcinās vai jūtas neērti, neveikli vai pat nobijušies, lai runātu par reliģiju.

Tādēļ es gribētu ieteikt četras lietas, ko katrs var paveikt, lai pildītu Glābēja norādījumu — sludināt evaņģēliju „katrai radība” (M&D 58:64).

Esiet gaismā

Mans mīlākais teiciens, ko bieži piedēvē svētajam Franciskam no Asīzes, skan šādi: „Sludiniet evaņģēliju visos laikos un, ja nepieciešams, lietojiet arī vārdus.”¹ Netieši šajā teicienā tiek norādīts uz to, ka bieži vien visspēcīgākie sprediķi ir tie, kas nav izteikti vārdos.

Kad mēs esam godprātīgi un viscaur savā dzīvē sekojam saviem standartiem, cilvēki to ievēro. Kad mēs izstarojam prieku un laimi, viņi to pamana vēl vairāk.

Ikviens vēlas būt laimīgs. Kad mēs, Baznīcas locekļi, izstarojam evaņģēlija gaismu, cilvēki var redzēt mūsu laimi un sajūst Dieva mīlestību, kas piepilda un

pārpludina mūsu dzīvi. Viņi grib zināt — kāpēc. Viņi grib saprast mūsu noslēpumu.

Tas liek viņiem uzdot tādu jautājumu kā „Kāpēc jūs esat tik laimīgi?” vai arī „Kāpēc jums vienmēr ir tik pozitīva attieksme?”. Atbildes uz šiem jautājumiem, protams, noved pie sarunas par atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju.

Esiet runīgs

Aizsākt reliģijas tēmu — jo īpaši mūsu draugu un tuvinieku vidū — var šķist biedējoši un problemātiski. Tā tam nav jābūt. Pieminēt garīgas pieredzes, Baznīcas pasākumus vai notikumus ikdienas sarunās var būt viegli un patīkami, ja pielietosim nedaudz drosmes un veselā saprāta.

Mana sieva Herjete tam ir brīnišķīgs piemērs. Kad mēs dzīvojām Vācijā, viņa atrada veidu, kā pieminēt ar Baznīcu saistītās tēmas savās sarunās ar draugiem un paziņām. Piemēram, kad kāds jautāja viņai par nedēļas nogali, viņa atbildēja: „Šo svētdien mūsu baznīcā mēs piedzīvojām kaut ko ļoti iespaidīgu! Kāds 16 gadus vecs jauneklis mūsu 200 cilvēku lielās draudzes priekšā sniedza brīnišķīgu runu par šķīstu dzīvi.” Vai arī: „Es uzzināju par kādu 90 gadus vecu sievieti, kura noadīja vairāk nekā 500 segu un atdeva tās mūsu Baznīcas

humānās palīdzības programmai, lai tās tiktu nosūtītas cilvēkiem visā pasaulē.”

Vairums gadījumos cilvēki, kas to bija dzirdējuši, vēlējas uzzināt vairāk. Viņi uzdeva jautājumus. Un tas pavēra iespējas runāt par evaņģēliju dabiskā, pārliecinātā, nepiespiestā veidā.

Mūsdienās, līdz ar interneta un sociālo mediju ienākšanu mūsu dzīvē, runāt par reliģiju nepiespiestā veidā ir kļuvis vieglāk nekā jebkad agrāk. Viss, kas mums ir vajadzīgs, ir vienkārši drosmē to darīt.

Esiet labvēlības pilni

Diemžēl ir tik viegli būt nelaipniem. Pārāk bieži mēs strīdamies, noniecinām vai nosodām. Kad mēs kļūstam dusmīgi, rupji vai aizvainojoši pret cilvēkiem, pēdējais, ko viņi vēlas, ir uzzināt vairāk par mums. Mēs to nekad neuzzināsim, cik daudz cilvēku ir pametuši Baznīcu vai nekad tai nav pievienojušies, tikai tāpēc, ka ticis pateikts kas tāds, kas ir sāpinājis viņus.

Šodien pasaulē ir tik daudz nepieklājības. Interneta anonimitātes dēļ vieglāk nekā jebkad agrāk tiešsaistē var pateikt kaut ko aizvainojošu vai aizskarošu. Vai mums, daudzsološiem lēnprātīgā Kristus mācekļiem, nevajadzētu būt augstākiem žēlsirdības standartiem? Svētie Raksti māca: „Jūsu runa lai aizvien ir tīkama, ar sāli sāļīta, lai jūs zinātu, kā ikvienam atbildēt” (Kolosiešiem 4:6).

Man patīk doma par to, ka mūsu vārdi ir tīri kā saulainas debesis un pilni labvēlības. Vai jūs varat iedomāties, kādas būtu mūsu ģimenes, bīskapijas, tautas un pat pasaule, ja mēs varētu pieņemt šo vienkāršo principu?

Esiet ticīgi

Dažreiz mēs pārāk paļaujamies uz sevi vai arī uzņemamies pārāk lielu atbildību, kad runa ir par to, lai citi pieņemtu evaņģēliju. Ir svarīgi atcerēties, ka Tas Kungs negaida, ka mēs pievērsīsim kādu.

Pievēršanās evaņģēlijam notiek nevis caur mūsu vārdiem, bet caur Svētā Gara debesu kalpošanu. Dažreiz viss, kas ir vajadzīgs, ir viena vienīga frāze no mūsu liecības par kādu pieredzi, lai notiktu sirds pārmaiņas vai lai pavērtos durvis, kas citiem ļaus pieredzēt dižas patiesības caur Gara pamudinājumiem.

Prezidents Brigams Jangs (1801–1877) teica, ka viņš zināja, ka evaņģēlijs ir patiess, kad „ieraudzāja

vīru, kas nebija daiļrunīgs un kuram nepiemita oratora talants, un kurš vien varēja pateikt: „Ar Svētā Gara spēku es zinu, ka Mormona Grāmata ir patiesa, ka Džozefs Smits ir Tā Kunga praviets.”” Prezidents Jangs teica, ka tad, kad viņš dzirdēja šo pazemīgo liecību, „Svētais Gars, kas nāca no šī cilvēka, apgaismoja manu sapratni, un gaisma, slava un nemirstība bija manā priekšā”.²

Brāļi un māsas, esiet ticīgi. Tas Kungs var piešķirt spēku jūsu vārdiem, kurus jūs runājat, un padarīt tos varenus. Dievs neprasa, lai jūs pievērstu cilvēkus evaņģēlijam, bet drīzāk, lai jūs atvērtu savu muti. Pievēršana nav jūsu uzdevums, — tas ir tā cilvēka uzdevums, kas klausās jūsos, un Svētā Gara uzdevums.

Katrs Baznīcas loceklis ir misionārs

Mani dārgie draugi, šodien atvērt savu muti un dalīties ar citiem Jēzus Kristus evaņģēlija priecīgajās vēstīs mēs varam tik daudz veidos kā nekad agrāk. Katram ir savs veids — pat misionāram, kurš vilcinās, — kā piedalīties šajā dižajā darbā. Mēs katrs varam atrast veidu, kā izmantot savus īpašos talantus un intereses, lai atbalstītu šo dižo darbu, kas piepilda pasauli ar gaismu un patiesību. To darot, mēs atradīsim prieku, ko rod tie, kas ir uzticīgi un pietiekami drosmīgi, lai „[stāvētu] kā Dieva liecinieki visos laikos” (Mosijas 18:9).

ATSAUCES

1. Sv. Francisks no Asizes Viljama Feja un Lindas Evansas Šepardes grāmatā *Share Jesus without Fear* (1999), 22.

2. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 67.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Viens efektīvs veids, kā mācīt, — „iedrošināt tos, kurus jūs mācāt, izvirzīt . . . mērķus, kas var palīdzēt viņiem dzīvot atbilstoši principiem, kurus jūs esat mācījuši” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 159). Apsveriet iespēju uzaicināt tos, kurus jūs mācāt, ar lūgšanām izvirzīt mērķi šajā mēnesī — dalīties evaņģēlijā ar vienu vai vairākiem cilvēkiem. Vecāki var apspriest to, kā jaunākie bērni varētu palīdzēt. Jūs varētu arī palīdzēt ģimenes locekļiem apmainīties ar idejām, kā aizsākt evaņģēlija tēmu ikdienas sarunā vai izspēlēt šādas situācijas, un padomāt par nākamajiem Baznīcas pasākumiem, uz kuriem viņi varētu uzaicināt kādu draugu.

JAUNIEŠI

Dalīties ar draugu

Adriana Vaskes

Kādu dienu, kad es gatavojos savai semināra nodarbībai, ar mani notika kaut kas skaists un neparasts. Kad es pārlasīju stundu nākamajai dienai, es ieraudzīju kādas skolas draudzenes seju, un man bija stipra sajūta, ka man jādalās savā liecībā ar viņu.

Neskatoties uz iedvesmas skaidrību, es biju nobijusies. Es biju noraižējusies, ka mana draudzene varētu mani atraidīt, jo īpaši tāpēc, ka viņa neizskatījās pēc tādas meitenes, kas būtu ieinteresēta pievienoties Baznīcai.

Es domāju par māsas Merijas N. Kukas, no Jauno sieviešu vispārējā prezidija, runu, kurā viņa izaicina mūs smagi strādāt un būt drosmīgiem.¹ Es gribēju būt drosmīga; un tā es uzrakstīju šai meitenei vēstuli un liecināju par Baznīcas patiesumu un manu mīlestību pret Mormona Grāmatu. Nākamajā dienā es ieslidināju Mormona Grāmatu kopā ar savu vēstuli viņas somā.

Man par pārsteigumu, mana draudzene bija ļoti atsaucīga. Kopš tās dienas viņa man stāstīja par to, ko

viņa bija iemācījusies savās Mormona Grāmatas studijās. Dažas nedēļas vēlāk es iepazīstināju viņu ar misionāriem. Gandrīz uzreiz viņa saņēma apstiprinājumu no Svētā Gara, ka tas, ko viņa uzzināja, ir patiesība. Es un misionāri raudājām, kad viņa mums pastāstīja par savām sajūtām. Mana draudzene drīz vien kristījās, un viņas vecāki bija pārsteigti, redzot tās pārmaiņas, kas ar viņu bija notikušas.

Es esmu tik laimīga, ka es spēju pārvarēt savas bailes un palīdzēju ienest evaņģēliju viņas dzīvē.

ATSAUCE

1. Skat. Marija N. Kuka, „Never, Never, Never Give Up!” *Liahona*, 2010. gada maijs, 117–119.

BĒRNI

Es varu būt gaisma citiem

Prezidents Uhtdorfs saka — lai būtu gaisma citiem, mūsu vārdiem ir jābūt „tīriem kā saulainām debesīm un pilniem labvēlības”. Mūsu vārdiem vajadzētu būt laimīgiem, godīgiem un laipniem. Ko jūs varat izdarīt vai pateikt, lai būtu gaisma citiem? Jūs varētu savā dienasgrāmatā ierakstīt piecas jaukas lietas, kuras jūs plānojat pateikt ģimenes locekļiem vai draugiem.

Ticība, ģimene, palīdzība

Pievērsti Tam Kungam

Lūdziet un studējiet šo materiālu, un piemērotā brīdī apspriediet to ar māsām, kuras apmeklējat. Uzdodiet jautājumus, kas palīdz jums stiprināt māsas, kuras apmeklējat, un padara Palīdzības biedrību par aktīvu jūsu dzīves sastāvdaļu. Lai iegūtu vairāk informācijas, apmeklējiet reliefsociety.lds.org.

Baznīcas jaunajām māsām — ieskaitot jaunās sievietes, kuras nesen ir pārgājušas uz Palīdzības biedrību, māsas, kas atkal ir kļuvušas aktīvas, un jaunpievērstās māsas — ir vajadzīgs apmeklējamo māsas atbalsts un draudzība. „Baznīcas locekļa iesaistīšanās ir ļoti svarīga jaunpievērstā palikšanai Baznīcā un mazāk aktīvu Baznīcas locekļu pilnīgai atgriešanai Baznīcā,” teica elders M. Rasels Balards, no Divpadsmit apustuļu kvoruma. „Iztēlojieties, ka Palīdzības biedrība . . . var kļūt [par vienu] no visspēcīgākajiem draudzības avotiem, kas mums Baznīcā ir pieejami. Sniedzieties agri pēc tiem, kuri tiek mācīti un atgriezti Baznīcā, un palīdziet viņiem iemīlēt Baznīcu caur savu organizāciju.”¹

Kā Palīdzības biedrības locekles — mēs varam palīdzēt jaunajiem Baznīcas locekļiem apgūt Baznīcas galvenās paražas, piemēram:

- Sniegt runu.
- Sniegt liecību.
- Dzīvot atbilstoši gavēšanas likumam.
- Maksāt desmito tiesu un citus ziedojumus.
- Piedalīties ģimenes vēstures darbā.
- Veikt kristīšanos un konfirmēšanu savu mirušo senču labā.

„Ir nepieciešami vērīgi draugi, lai jaunie Baznīcas locekļi varētu justies ērti un laipni gaidīti baznīcā,” teica Elders Balards.² „Mums visiem, bet jo īpaši apmeklējamo māsām, ir svarīgs pienākums izveidot draudzības saites ar jaunajiem Baznīcas locekļiem, lai palīdzētu viņiem kļūt stingri pievērstiem Tam Kungam” (Almas 23:6).

No Svētajiem Rakstiem

2. Nefija 31:19–20; Moronija 6:4

No mūsu vēstures

„Nemitīgi pieaugot pievērsto Baznīcas locekļu skaitam,” teica prezidents Gordons B. Hinclijs (1910–2008), „mums ir jāpieliek aizvien lielākas pūles, lai palīdzētu viņiem, kamēr viņi atrod savu ceļu. Katram no viņam ir nepieciešamas trīs lietas: draugs, atbildība un bagātināšana ar labo Dieva vārdu” (Moronija 6:4).³

Apmeklējamo māsām var palīdzēt tiem, par kuriem viņas rūpējas. No sākuma rodas draudzība, kā tas notika ar kādu jaunu Palīdzības biedrības māsu, kura bija apmeklējamo māsa kādai vecākai māsai. Attiecības viņu starpā veidojās ļoti lēni — līdz brīdim, kad viņas plecu pie pleca strādāja kādā uzkopšanas projektā. Viņas kļuva par draudzenēm, un, kad viņas runāja par

Apmeklējuma mācību vēstījumu, viņas abas tika bagātinātas ar „Dieva labo vārdu”.

Prezidents Džozefs Fildings Smits (1876–1972) teica, ka Palīdzības biedrība ir „īsti svarīga Dieva valstības daļa uz Zemes, un . . . tā palīdz tās uzticamajām locekļiem iegūt mūžīgo dzīvi mūsu Tēva valstībā”.⁴

ATSAUCES

1. M. Rasels Balards, „Members Are the Key”, *Liahona*, 2000. g. sept., 18.
2. M. Rasels Balards, *Liahona*, 2000. g. sept., 17.
3. Gordons B. Hinclijs, „Every Convert Is Precious”, *Liahona*, 1999. g. febr., 9.
4. Džozefs Fildings Smits, *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 97.

Ko es varu darīt?

1. Vai es lūdzu par māsu, ar kuru kopā es kalpoju, un par to, lai Gars vada mūs, kad mēs kalpojam māsām, kuras mēs apmeklējam?

2. Kādā veidā mēs kalpojam katrai māsai tā, lai viņa patiesi zinātu, ka viņa mums ir svarīga?